

Kaart of een takkebos.

Helaas is het komende verhaal om te lezen: maar het is niet compleet.
Er is teveel om het in één keer neer te zetten.

De titel doet verraden dat het een uitspraak betreft: een uitspraak die te maken heeft met het kaartspel. Als je te lang doet, te lang nadenkt over de kaarten in je hand: was de gevleugelde uitspraak:

- kom op, kaart of een takkebos: uitspraak gevleugeld in de familie Aerts: mijn moeder hield van spelletjes. Zo ook bijvoorbeeld: spelen we eerlijk of gewoon. Zo ook een gevleugelde uitspraak: speelschuld is ereschuld: alsof zakelijk krediet iets anders in elkaar steekt.

Kaart of takkebos: ik kan het even niet laten om eraan te denken.

Maar het heeft een totaal andere insteek: een diep grauwe insteek.

Het heeft met treinen te maken. Treinen op een zaterdagmorgen. Treinen van Tilburg naar: (dat was tenminste het plan), naar Haarlem. Met zo'n kaartje voor het weekend, heb je de trein in je achterzak. Het is een programma bedoeld voor een gouden ringetje.

Omdat ik Haarlem op het programma had staan: een laatste kans om MUZE te zien in de hallen van Haarlem (een museum) en bovendien vlakbij het museum Frans Hals, in museum Haarlem ook nog iets kon meepikken van Kees Verwey: leek mij Haarlem een uitstekende optie om eens echt vroeg op te staan.

Dat dus gedaan op deze zaterdagmorgen.

Nog vóór 10:00 was ik al met de fiets richting het perron van Tilburg. Fiets op zeker slot: bleef het kaartje en nu richting Haarlem. Er was enige verandering aangaande eerste trein route: Zoals u weet, er wordt veel verbouwd aan stations in Nederland: dus de route via Amsterdam-Haarlem bleek geen optie. Ok, bouwen is bouwen: dan naar Den-Haag, en vanuit Den-Haag naar Haarlem. Geen probleem.

Ik stap in een overvolle intercity naar Den-Haag. Iedereen overal staan: als u de intercity treinen een beetje kent: dit zijn lange treinen, de situatie een beetje kennend parkeer ik mijzelf in de deuropening, tussen de wagon en het entree. De deur met mijn wandelschoen open houdend. Dan kan de frisse lucht van de airconditie, ook een beetje naar de entree van de trein. Mensen om mij heen vonden dat een prima plan. Geen probleem tot zover.

De intercity trekt op en begint te rijden. Een volle trein.

Ik ken dit traject. Ergens bij Tilburg-Universiteit wordt geremd ... nadrukkelijk geremd: in een flits bekijk ik of deze trein misschien gaat botsen of zo: ik kijk rechts over mijn schouder in de rij-richting. Als het klapt dan lig ik waarschijnlijk verderop in het gangpad van de coupé, maar het valt mee: - de rem gaat eraf en ik hoor en voel een gekraak. Als een takkebos onder de trein. Even verschoof zelfs het wielensetel onder mijn voeten. Geen klap: slechts een helaas van goed geoordeeld remmen van de machinist. In de trein zitten en staan immers ook mensen.

Mijn split van seconde denken, haalt het niet bij de verantwoording van de machinist: meester heet dat in spoorwegtermen.

Allerlei verbazing alom. Een jochie met bolle wangen reageerde: “hij rijdt over takken, dat lijken wel takken. “ De man met de hoed en de zonnebril keek zijn richting: en schudde, bijna onzichtbaar van – nee knul –

Even later, toen de trein helemaal tot stilstand was gekomen: klonk de rustige stem van de machinist door de luidsprekers:

“... dames en heren, deze trein is gestopt in verband met een aanrijding met een persoon.”

...

Bijzonder om mensen op zo'n melding te zien reageren. Reacties van alle aard.

Daarover schrijf ik later wel een keer.

Na ong. 2 ½ uur ging de trein verder: eindpunt Breda.

Een kaart of een takkebos: ik kon het niet helemaal vergeten. Iemand had kaarten in de hand: verkoos het gekraak van de takkebos, onder de trein.

Hoe eenzaam ...

“eerlijk, als je er toch bent: zie dan het einde maar ... “ was ongeveer mijn antwoord op de vraag: wanneer stap jij eruit. Ik wil het einde wel zien:

Kaart of een takkebos.

Ik had u gewaarschuwd: dit was geen vrolijk verhaal.

De man met hoed, jas, zonnebril en de wandelschoenen heeft Haarlem niet gehaald. Teveel om op te schrijven. Dat komt later: en dat betreft het bizarre wat vervolgens in zo'n trein allemaal gebeurt. 2 ½ uur in de trein met mensen die allemaal verontwaardigd zijn om hun te laat gekregen bestemming.

Morgen tóch weer Haarlem. Met dezelfde schoenen, dezelfde hoed, dezelfde jas, hopelijk met andere kaarten op zak. Maar waarschijnlijk wel met dezelfde trein.

© 2015, EvGulik